

A szegedi ébredők programja: társadalmi uton kell propagálni az ébredő gondolatot.

Szécsényi Istvánt választották meg elnöknek. — Borostüvegek mellett szónokoltak az ébredő idők mulandóságáról és a frankhamisítás ügyéről.

A Délmagyarország vasárnapi számában részletesen beszámolt azokról a közdelmekről és deputációsokról, amelyek a szegedi ébredők vasárnapi elnökválasztását megelőzték. Ennek az izgatott munkának eredménye az volt, hogy egyetlen állami hivatalban, vagy intézményben sem tudtak találni az ébredők olyan tekintélyes állású egyéniséget, aki elvállalta volna az elnöki tisztelet, sőt ezt visszautasították az egyetem környékén is. A deputációs munka eredménytelensége okozta nyomot a hangulatban tartották azután meg tegnap az elnökválasztó közgyűlést, amely szokatlanul az eddigi praxistól, egészen nyugodt hangulatban folyt le, nem nagy részvét mellett. A közgyűlés rezüméje az, hogy a szegedi ébredők a jövőendő munkásságot most már nem az uccai „tettek”ben, a hangoskodásokban és az elmúlt évek után nagyon jól ismert eszközökben látják, hanem kimondták, hogy a jövőben „társadalmi uton kell törekedni az ébredő gondolat megvalósítására”.

Az izgalommal várt közgyűlésre a fővárosból csupán Rákóczi Béla, országos ébredő-igazgató jött le Szegedre, míg a kurzus tomboló éveiből nagyon jól ismert Budavári László nem jelent meg a szegediek gyűlésén. Mivel az országos igazgató csak a délutáni gyorsan érkezett meg, a gyűlést csak félhat óra felé kezdték meg. A szabadkőművesek nagypáholyában ekkor alig volt több ember százötven-száznyolcvanadik és ezt egyesek szomorúan tudták be az idők változásának. Régen valamikor még a legkisebb ébredőgyűlésre is hatalmas tömegek jöttek el...

Balló István nyugalmazott tanfelügyelő nyitotta meg a közgyűlést, majd a szegedi kurzuslap szerkesztője, az EME főtitkára tartotta meg beszámolóját a szegedi ébredők működéséről. Ebből a jelentésből kiderült, hogy a szegedi ébredők az elmúlt esztendőben már nem tudtak felmutatni „teljes eredményeket”, meg kellett elégedni egy-egy gyűléssel, egy-egy „kulturáldélutánnal” és néhány „táborozással”.

Ezután a történelmi nevet viselő országos ébredő igazgató mondott beszédet, amelynek lényege az volt, hogy az ébredőknek nem csupán az alapszabályokhoz kell tartani működésüket, hanem azokhoz az eseményekhez is, amelyek naponta előadók. Mert csak így végezhetnek eredményes munkát az ébredők. A már megszokott hangon beszélt ezután a zsidókérdésről, mert hiszen enélkül nem lehet megtartani ébredőgyűlést, hiszen a magyarság súlyos problémáinál sokkal fontosabbnak tartják az ébredők a zsidókérdés ugynevezett megoldását. Szavai természetesen most is oda konkludáltak, hogy minden baj elmúlik, ha intézményesen megoldják a zsidókérdést, akkor megint tejjel és mézzel folyó Kánaán kezdődik Magyarországon.

A napirend következő pontja ezután az elnök megválasztása volt, amiért tulajdonképpen összejöttek az ébredők. Jelölőbizottságot küldötték ki, amely egyhangúan dr. Szécsényi Istvánt ügyvédet, Piroskák védőjét jelölte az elnöki székbe. Ez a jelölés azt bizonyította, hogy a szegedi ébredőknek sikerült megállapodásra jutniok, hogy elejét vegyék egy esetleges viharos választásnak. Ezért inkább megbocsátották Szécsényinek azt, hogy tagja volt az összeomlott „zsidó”-bank igazgatóságának, valamint, hogy feljelentette az ébredők volt titkárait és a kurzuslap volt felelős szerkesztőjét a büntelíthatóságoknál.

Igy azután azonnal megválasztották dr. Szécsényit és egyetlen hang sem hallatszott ellene. Alelnök lett a rendkívül agilis ébredő, Jeck Ferenc. A választmányba pedig többek között új tagokul Csaba Jenő pianista tanárt és Puskás Jenőt, a kurzuslap főmunkatársát választották meg.

A választás után az új elnök tartotta meg beszédét, de látszott rajta, hogy ezalkalommal nincsen diszponálva a szónokláshoz. Rövid beszédében kifejtette, hogy a jövőben is azt a munkásságot fogja kifejteni, amit eddig is kifejtett és a szegedi ébredők nagyon jól ismerik befolyását és álláspontját régi munkásságából kifolyólag. Álláspontja az, hogy az ébredés

eszméit ezentúl társadalmi uton kell előbbre vinni és ez legyen a szegedi ébredők jövőbeni hivatása. Mindenütt és mindenhol kell propagálni az ébredők eszméit, ahol csak megfordul az ébredő, mert csak így lehet elérni azt, hogy eredményes legyen az ébredőmunka. Az irredentagondolatot minden körülmények között ébren kell tartani.

Rákóczi Béla mondott még ezután beszédet, majd a közgyűlés véget ért. Az ébredők ezzel azonban még nem fejezték be a nagy napot, hanem ősi ébredő szokás és Lendvai recipéje szerint — táborozásra vonultak a Borostüvegről a Szécsényi utcáig, majd a Borostüvekhez.

A borostüvegeknél már felszabadultak a ke-

délyek és több hangos beszéd hangzott el. Az asztaloknál Ivda Mihály, Szécsényi István és Rákóczi Béla mondtak beszédeket. Szomorúan állapították meg, hogy az ébredőeszmék ma már nem jelentenek olyan vonzórőt, mint négy öt esztendővel ezelőtt és különösen most látszik ez, amikor a frankhamisítás miatt egyre többen tartják magukat távol az EME-től olyanok is, akik néhány évvel ezelőtt még igen lelkes tagjai voltak az egyesületnek. Megállapították azt is, hogy milyen szerencse, hogy a frankosok között nincsen ébredő, mert ha volna, már régen feloszlatták volna az egyesületet. Arról persze nem beszéltek, hogy a főszereplő az a bizonyos Marsovszky György, aki titkára volt Gömbös Gyulának és belső munkatársa volt a Szózat-nak, az ébredők hivatalos lapjának...

Összehajolva sokáig beszéltek ezután még a frankhamisításról, megtárgyalták az esélyeségeket és az eseményeket, majd kiitták borukat. A borostüvegek mellett végződött be az ébredők nagy napja.

A betegápolási adókat a város helyett — a polgárok fizetik.

(Budapesti tudósítók telefonjelentése.) A városok hosszabb ideje mozgalmat indítottak, többek között Szeged város is, hogy a betegápolási adók kivételével a kormány mentesse őket.

Értesüléstünk szerint a belügyminisztériumban már készül is az erre vonatkozó rendelet, amely a betegápolási adóknak fizetését leveszi a városok válláról és áthárítja az adófizelő polgárokra.

A kormányzó képe miatt affér támadt a bálon egyetemi hallgatók és egy tanársegéd között.

A belőle támadt pört a törvényszék felelővitei tanácsa tárgyalta.

Két évvel ezelőtt, ősszel harangnapot rendeztek Felsővároson. Délután a Szent György téren zajlott le az ünnepély és örültek ki az alkalmi árusító sátrak, este pedig az iskola melletti SzEFHE internátusban táncot fejeződött be a nagysikerű harangünnepély, amely tekintélyes összeget hozott a felsővárosi harangok javára. Az internátus helyiségében a diákok voltak a vendéglátó házigazdák, akik hozzá is láttak a táncterem feldíszítéséhez. A teremdiszítést Borbély Andor, a SzEFHE gondnoka, egyetemi tanársegéd végezte, aki

a kormányzó képét a díszítésknél nem használta fel.

A SzEFHE bentlakók azonnal észrevették, hogy a Horvát-kép hiányzik a falról és a tanársegédhez fordultak magyarázatért. A kapott válasz azonban nem elégítette ki a hevítlékeny egyetemi polgárokat, mert közöttük és a tanársegéd között parázs szóharc fejlődött ki. Az incidens mind nagyobb feltűnést keltett a bálteremben. Sokan beavatkoztak a vitába, végül pedig lovaglaskodások terére jutott az egyetemi hallgatók és tanársegéd ügye.

A lovagias eljárás azonban nehezen indult meg. Az egyetemi hallgatók függőségben voltak a tanársegéddel szemben s így ennek felsőbb hatósága ellenzete a lovagias ügyet. A végső fokon azonban becsületbírósdg döntött a lovagias ügyben. A felek azonban nem békültek ki. A különböző beadványokban, amelyekkel az elégtételt kereső egyetemi hallgatók elárastolták a becsületbírósdgot, súlyosan sértő kifejezések fordultak elő, érintve Borbély Andor

becsületét. A becsületbírósdg ezért utasítást adott Borbély Andornak, hogy a lovagias eljárás befejezése után polgári bíróságnál tegyen feljelentést a sértetteik ellen, amit Borbély Andor meg is cselekedett.

A járásbírósdgon dr. Gaszner Béla járásbírósdgi alelnök előtt Székely Géza egyetemi hallgató állott vádlotként, aki kijelentette, hogy az incidens alkalmával hangzottak el a kijelentések, amiért ő lovagias uton elégtételt is adott a tanársegédnek. Ez ügyben azután kihallgatták a helyszíni tanukat, akik tanuvallomásukban kijelentették, hogy nem emlékeznek arra, hogy a bálteremben hangzottak volna el a sértések; azok csak a különböző beadványokban szerepeltek, amiért a becsületügyi bíróság utasította is a sértettet arra, hogy tegyen feljelentést a hivatalos beadvány szerzője ellen.

A bíróság végül is becsületsértés címén büntetésnek mondta ki Székely Géza egyetemi hallgatót és ezért hárommillió korona pénzbírságra ítélte.

Felelőbevételek folytán a nagyérdekességű ügy hétfőn került a szegedi törvényszék felelővitei tanácsa elé. A bíróság az iratok és az ítélet ismertetése után elrendelte a per tanúinak újból való kihallgatását. A védelem elévülési indítványt nyújtott be. Dr. Balogh Béla, mint a sérteti képviselője azonban azt bizonyította, hogy elévülés nem állott elő, mivel a feljelentés még szabályszerű időben történt meg.

A bíróság végül is elnapolta a tárgyalást a tanúk újból kihallgatásáig.

A polgármester nyilatkozik a közkórházi ápoló-apácák pavillonjáról.

A Délmagyarország vasárnapi számában beszámoltunk arról, hogy a városi mérnökség a polgármester utasítására megkezdte annak a közkórházi pavillonnak a tervezését, amelyben az apácák felcserélendő kórházi ápolónőket akarják elhelyezni. A polgármester ezzel a cíikkel kapcsolatban most a következő nyilatkozatot teszi közzé:

A Délmagyarország vasárnapi számában a közkórházról egy cikk jelent meg, amelyhez néhány megjegyzést kívánok fűzni.

Ehhez a cikkhez, hogy a kórház földszinti helyiségei már a háború előtt használaton kívül voltak helyezve, a vakolat kívülről teljesen leomlott és teljesen el volt hanyagolva. Akkor én még nem voltam polgármester és akkor még klinikák sem voltak Szegeden, amelyek a kórházat tehermentes-

sítették volna. Pedig abban az időben aránylag csekély összegbe került volna a kórház rendbehozása, de az akkori polgármestert ezért nem igen zaklatták, mert különben valószínűleg megcsináltatja volna.

Polgármesterségem ideje alatt a város tanácsa használhatóvá alakította át a kórház földszintjét, tavaly a hosszú uccai frontot teljesen újatartoztatta és rendbehozattuk a kórtérmeteket, anynyira, hogy most a kórház minden helyisége használható. És éppen az utolsó szombati tanácsülésen járult hozzá a tanács a folyosók, ablakok és egyéb apróságok kijavításához, ami bizony ismét 50-60 millió koronába fog kerülni.

Nyugodtan állíthatom, hogy a város közegészségügyi viszonyai legalább száz perccel javultak, amióta polgármester vagyok, mert hiszen csupán az egyetemi klinikák mintegy 250 ágya